

KAZALO:

UVODNIK

ZGODOVINSKE DROBTINICE

INTERVJU

Planinskemu društvu Ljubno ob Savinji ob praznovanju 60-letnice delovanja – na pot

60-LETNICI NA POT

Ob 60-letnici PD Ljubno ob Savinji

KRONIKA

PREDSEDNIKI DRUŠTVA

ORGANI OB 60-LETNICI DRUŠTVA

GRADNJA BIVAKA NA TRAVNIKU

GRADNJA KOČE NA TRAVNIKU

PRAPOR

POHOD RASTKE-BOLNICA CELJE-TRAVNIK

VODNIŠKI ODSEK V OBDOBJU OD LETA 2002 DO LETA 2012

MARKACISTI IN NAŠE PLANINSKE POTI

VARSTVO NARAVE

PLANINSKA ORIENTACIJA

DELO Z MLADIMI OD USTANOVITVE NAPREJ

DELO MLADINSKEGA ODSEKA V LETIH 2008-2011

Planinski izleti

Zimovanja

Planinski tabori

Orientacija 2010

Orientacija 2011

MLADINSKA IZMENA PLANINSKEGA TABORA MEDVODJE 2011

MLADINA IN GORE

ZAHVALA

UVODNIK

Celjski planinski sekciji je bilo v Ljubljani leta 1893 kot protiutež ustanovljeno Slovensko planinsko društvo (SPD). 20. avgusta 1893 je bila v Mozirju ustanovljena Savinjska podružnica SPD. Mnogi so v teh društvih delovali kot gorski vodniki. Med Ljubenci se je porodila želja po ustanovitvi lastnega planinskega društva. To željo so pobudniki uresničili 1. junija 1952.

Z ustanovitvijo lastnega društva je obiskovanje gora prešlo v organizirano pohodništvo. Z obiskovanjem naše planinske okolice – predvsem Smrekovškega pogorja – smo si vedno bolj želeli zgraditi tudi svojo planinsko postojanko. Več let smo iskali primerno lokacijo, leta 1976 pa smo sprejeli sklep za gradnjo bivaka na robu gozda na Velikem Travniku. V okoliškem gozdu smo za gradnjo posekali les. Tramove smo stesali na kraju samem, ves material in vso opremo pa je bilo potrebno znositi na ramenih od Suhe rampe do gradbišča po gozdni stezi in grabnu. Otvoritev bivaka, ki smo ga po sklepu občnega zbora poimenovali po Anteju Tevžu »Antejev bivak«, je bila 27. avgusta 1978.

Ker se je z leti obisk planincev večal, je postal bivak premajhen. Zaradi tega in zaradi večjega zadovoljstva obiskovalcev smo se odločili za razširitev obstoječega objekta. Resnejša obnova se je začela leta 1987. Aktivnosti smo dokončali s prostovoljnim delom v naslednjih dveh letih. 2. septembra 1990 smo otvorili razširjeno kočo in jo poimenovali Koča na Travniku. Zadnja razširitev koče pa je bila leta 1993, ko smo nadstrešek spremenili v zaprt večnamenski predprostor.

Sočasno smo začeli v svoje vrste intenzivneje uvajati mlade. Na osnovni šoli so mentorice svoje znanje in ideje prenašale na otroke. Skupaj smo obiskovali različne hribe, pridobivali nova znanja.

Planinarjenje in obiskovanje planin se je v zadnjem času zelo razširilo in vključuje pripadnike vseh generacij. V hribe in gore hodimo radi in s tem dokazujemo pripadnost društvu in naši čudoviti naravi. Z njo želimo ohraniti neposreden stik, z gibanjem si krepimo dušo in telo. Pri tem spoznavamo raznovrsten gorski svet, bogatimo svojega duha in mladim privzgamemo čut za lepoto in ohranitev narave. Hkrati razvijamo medsebojne pristne odnose. V današnjem sodobnem času in načinu življenja so te vrednote pomemben temelj za danes in boljši jutri.

Vse aktivnosti temeljijo na osnovi prostovoljstva, ki povezuje vse planince v homogeno skupino. Prostovoljno delo pa terja predanost in nas povezuje. Skozi leta smo skupaj vsak s svojim prispevkom ustvarili čvrste temelje, ki so dobra osnova za lepo prihodnost.

Zahvala vsem za vaš prosti čas, ki smo ga preživeli skupaj na planinski koči, v gorah in pri delu.

S planinskimi pozdravi!

ZGODOVINSKE DROBTINICE

Ljubenci in planine nekoč

Ljubno ob Savinji leži na prehodu iz sredogorja v lučko-solčavski del Savinjskih Alp in predstavlja vrata v ta svet, vendar pred izgradnjo ceste Ljubno-Luče v letu 1904 ni bilo tako. Cesta je bila vozna le do Ljubnega, naprej le peš. Zato skozi Ljubno ni šlo toliko prirodoslovcev, zlasti botanikov, zoologov, geologov in raznih potopiscev, ki so raziskovali in potem razširjali sloves Savinjskih Alp daleč naokoli, ter po letu 1865 tudi prvih turistov. Vsem tem je bila lažja pot iz Železne Kaple v Solčavo ali preko Podvolovljeka v Luče. Vendar je tudi po tej poti zagotovo hodil in se večkrat mudil na Ljubnem dr. Johannes Frischauf, učenjak in planinoslovec, najbolj znan raziskovalec in ljubitelj Savinjskih Alp, ki se je nesebično in požrtvovalno trudil za razvoj turisticke in gmotnega blagostanja ljudi v teh krajih, tudi za izgradnjo cest, zato mu je v zahvalo tedanja občina Ljubno podelila naziv častnega občana, o čemer poda Planinski vestnik iz leta 1904 naslednjo vest:

Zaradi svoje odmaknjenosti od najvišjih gora Ljubno tudi nima priznanih planinskih vodnikov, oskrbnikov planinskih koč in graditeljev planinskih poti, vendar ima nepoznane in poznane ljudi, ki so hodili v planine, požrtvovalno skrbeli za razvoj in napredek planinstva na tem območju in ga gmotno podpirali in bili ustanovni člani Savinjske podružnice SPD. Podpornik tega društva je bila vseskozi tudi Hranilnica in posojilnica na Ljubnem, ki je s svojimi dotacijami omogočila ureditev marsikatere planinske poti.

Prvi obiskovalci planin so bili domačini, lovci in pastirji. Šele za njimi so prišli raziskovalci in turisti, ki pa so bili večinoma tujci, saj sta bila planinarjenje in turizem domena bogatejših. Pri Slovencih se je tisti čas le malokdo zanimal za turistiko in domovinoslovje. Zaradi nenadelanih in neoznačenih poti so obiskovalci potrebovali planinske vodnike, tako so se prvotni vodniki razvili iz lovcev in pastirjev, vendar so pozneje nekateri postali avtorizirani vodniki, ki so imeli od politične oblasti potrjeno izkaznico z vodniško tarifo. Po podatkih iz vodniških seznamov do prve svetovne vojne je bil tak vodnik Alojz Klemenšek - Režal. Leta 1855, 20. avgusta, se je povzpел na Ojstrico Franc Bratanisch skupaj z mozirskim župnikom Ignacem Orožnom in še nekaterimi. V tistem času so pri današnjih Petkih gospodarili Bratanischi, tako je možno, da je omenjeni prvi zabeleženi Ljubenc na Ojstrici. Pri vzponu Pavla Wesztherja na Raduho, 8. oktobra 1864, ga je spremljal neki vodnik z Ljubnega. Leta 1895 je župnik Josip Dekort žepisan kot obiskovalec Kocbekove koč, leta 1896 pa je opravil naslednjo planinsko turo: Planica-Kocbekova kočja-Ojstrica-Škarje-Logarska dolina.

Nemško-avstrijsko planinsko društvo je bilo s svojo Celjsko sekcijo začetnik urejanja poti in koč po naših Alpah, vendar je delovalo bolj za nemško nacionalno politiko kot za pravo planinsko delovanje. Celje je bilo takrat namreč znano kot precej zagrizeno nemško mesto. Leta 1893 je bilo v Ljubljani ustanovljeno Slovensko planinsko društvo (SPD) in kot protiutež Celjski sekciji je bila v Mozirju še istega leta, 20. avgusta 1893, ustanovljena Savinjska podružnica SPD.

Med njima je prihajalo do trenj, tako da vodniki, ki so vodili za Celjsko sekcijo, niso smeli voditi za SPD. Prav tako je imelo vsako od teh društev med ljudmi svoje zaupnike in podpornike. Verjetno je resnica ta, da ti ljudje niso bili proti SPD, ampak so za Celjsko sekcijo delovali prej, preden je bil sploh ustanovljen SPD, potem pa se niso prestavljali. Zaupnik Celjske sekcije na Ljubnem je bil gostilničar Ignac Fludernik, p. d. Enžk, ki je zanje v letu 1893 vodil tudi napravo poti iz Robanovega kota na Moličko peč. Prav tako je vodil obnovo kočice na Korošici leta 1912. Leta 1914 pa je omenjeni sekciji pomagal kupiti pol orala zemlje v Logarski dolini za postavitvev nemške planinske kočice. Ob njegovem življenjskem jubileju se ga Planinski vestnik spomni z naslednjo notico:

Leta 1900 Savinjska podružnica priporoča svojim članom gostilni Fr. X. Petek in Alojz Klemenšek - Režal, v letu 1901 pa še Janeza Ermenca (Ledenica) in čez nekaj let, 1914, še gostilno Papež.

Leta 1914 sta v časopisu Nemškega planinskega društva omenjeni gostilni Fludernik in Podpečan kot gostilni, ki ju je priporočalo omenjeno društvo.

V letu 1895 sta bili nastavljeni spominski knjigi v gostilnah Petek in Žmavc (Korošec), leta 1897 pa še pri Alojzu Klemenšku - Režalu.

Vpis turistov je bil v gostilni Petek naslednji:

leta 1895 vpisanih 85 turistov, leta 1896 – 165 turistov, leta 1898 – 303 turisti in leta 1901 – 270 turistov.

V letih 1899 in 1900 je bil oskrbnik Kocbekove kočice Martin Žmavc, ki je moral trikrat dnevno vpisovati tudi stanje vremena in zračni tlak.

Obisk Ljubencev na Kocbekovi kočici:

leta 1895 je bilo tu 7 Ljubencev od skupno 81 obiskovalcev, leta 1896 trije od skupno 77 obiskovalcev, leta 1897 – 6, leta 1898 – 12 od skupno 340 obiskovalcev in leta 1899 – 2.

Leta 1899 in 1912 je obnovljena in markirana pot: Ljubno-Hlipovec-Črna (5 ur) in leta 1906: Prodnik (Juvanje)-Bela peč-Mozirska kočica.

V letih 1901 in 1903 je bil v gostilni Fr. X. Petek občni zbor Savinjske podružnice in Planinski vestnik, letnik 1903, o tem piše:

Fr. X. Petek je v letu desete obletnice Savinjske podružnice (1903) ob praznovanju v Logarski dolini poskrbel tudi za izvrstno pijačo.

V letu 1927 in dalje je kot zaupnik Savinjske podružnice SPD za pobiranje članarine omenjen Karel Druškovič z Ljubnega, ki se je smel udeleževati tudi sej odborov.

V letu 1938 je Savinjska podružnica organizirala smučarski tečaj s težnjo naučiti smučati kmečko mladino in širše plasti prebivalstva.

Seznam članov Savinjske podružnice SPD po letih:

1895:

Dekort Josip – župnik, Žmavc Ivan – gostilničar, Franc X. Petek – gostilničar, Krajnc Ivan, Kolenc Franc p. d. Jerman, Štiglic Janez (Radmirje);

1896:

Ermenc Josip (Kolenc) – župan;

1897:

Klemenšek Alojz, dr. Vilinek – okrožni zdravnik, Ermenc Janez, Kitak Jakob – kaplan;

1898:

Juvan Franc, Štiglic Anton (Radmirje), Fux Egidij – poštar;

1899:

Štiglic Anton (Radmirje), Terčak Josip – nadučitelj (Radmirje);

1901:

Budna Davorin – obč. tajnik, Stermecki Ignac – učitelj, Zavolovšek Ignac (Okonina);

1940, evidenca iz tega leta, ampak včlanjeni prej:

Petek Justa, Petek Josipina, Tevž Ante, Natlačen Anton (Radmirje), Kolenc Jože (Šabac).

Po preselitvi sedeža Savinjske podružnice iz Mozirja v Celje po letu 1927 se je izgubil stik domačih planincev z društvom v Celju. Prav tako so vodstvo prevzeli večinoma Celjani, ki so delovali na širšem celjskem področju, zato tudi niso vseh dogodkov iz naših krajev objavljali v planinskem glasilu in zato podatki morda niso popolni. Vendar domačini niso nič manj hodili v planine kot prej. Z enakim zanosom so jih obiskovali in skrbeli za poti in naravo. Zato so entuziasti ob prvi priliki vzeli stvar v svoje roke in ustanovili PD Ljubno ob Savinji, kjer lahko sami uveljavljajo svoje interese in skrbijo za naše lepe bližnje planine. O tem dogodku je Planinski vestnik 1952. leta objavil naslednjo novico:

Tako so zbrani dosegljivi drobcu planinske zgodovine Ljubnega, verjetno je tega več, vendar ni zabeleženo ali pa nisem odkril. Toda že zaradi znanega smo lahko ponosni na naše prednike, ki so podpirali razvoj planinstva v njegovih povojih, planinarili in obiskovali naše lepe gore.

Zapisal Primož Budna.

INTERVJU

Zakaj ustanovitev PD Ljubno ob Savinji pred 60 leti

Od kod ideja o ustanovitvi PD na Ljubnem ob Savinji, smo povprašali edina še živeča člana ustanoviteljev ljubenskega PD iz daljnega leta 1952, Marjano Krajnc in Franca Povha.

Takole nekako je strnila svoje razmišljanje na to temo še vedno aktivna in pozitivno misleča 82-letna Marjana:

»V tistih časih v kraju ni bilo organiziranega druženja krajanov, bili so samo gasilci in pevski zbori, to je bilo pa tudi vse na temo družabnosti. Prav zato je med nami vzknila ideja, da ustanovimo društvo, ki bo temeljilo na družabnosti in prijetnem druženju v naravi, podobno kot je bila praksa že v nekaterih krajih. Osnova je bila pa v dejstvu, da nas je vse družila ljubezen do planin, pohodništva, narave. V tistih časih sicer ni bilo veliko možnosti za kakšne dolge planinske ture, najbolj pogosti cilji so bili bližnji vrhovi v okolici Ljubnega. Mozirske planine, Smrekovec, Rajhovka ..., seveda pa smo obiskovali tudi vrhove v daljnih (za tiste čase) Kamniško Savinjskih Alpah. Vendar so bili ti izleti popolnoma neprimerljivi z

današnjimi. Na pot smo se odpravljali kar s kolesi ali morda s tovornjakom, le redko z avtobusom tja do Logarske doline, nato pa pot pod noge kot sedaj. Vendar pod povsem drugačnimi pogoji. O kakšnih polnih nahrbtnikih, planinskih gozdarjih, nepremočljivih oblačilih in podobnih sedaj samoumevnih rečeh še sanjali nismo. S seboj smo vzeli vsak svoj »prucak« - nekakšna torba z eno naramnico – v katerem je bilo kakšno jabolko, kos kruha, robček, ruta, to pa je bilo tudi vse. O kakšnih toplih obrokih na planinskih kočah takrat tudi ni bilo govora. Topel čaj, kos kruha in zvrhana mera dobre volje. Te je bilo vedno na pretek, ne glede na vreme, ne glede na okoliščine. Vse je bilo v znaku prijateljstva, družabnosti in zadovoljstva s tistim, kar smo imeli na razpolago. To so bili časi, ko smo bili navajeni skromnosti in smo tako tudi živeli.«

In kako se spominja tistih časov naš drugi sogovornik 79-letni Franc Povh?

Podobno kot naša prejšnja sogovornica tudi Povh navaja povsem podobne razloge za ustanovitev društva, sicer se pa rad spominja tistih časov: »Zbrali smo se somišljeniki in se je začelo« in v isti sapi hudomušno dodaja, da »je bilo seme očitno dobro, da se je društvo ohranilo, raslo in se razvijalo skozi desetletja vse do današnjih dni. Že pred letom '52 sem bil okužen s planinami, saj sem to strast okusil že v času šolanja na gozdarski šoli. Kot »logar« sem tako rekoč živel v naravi in z naravo, tako da sem bil v družini ustanovitelj PD nekako po službeni dolžnosti, saj mi je to glede na moje vsakdanje delo kar pripadalo. Bil sem tako rekoč prvi markacist in se dobro spominjam ene izmed prvih konkretnih akcij na to temo že kar v letu 1952, bila pa je ureditev prve naše planinske poti s Smrekovca na Travnik, ki je bila do tedaj le lovska steza. Članstvo v društvu je bilo zame kot markacista nekakšen privilegij, saj sem imel možnost kupiti gozdarje, ki jih drugače sploh ni bilo možno dobiti v prodaji. Dobro se spominjam tudi otvoritve koč na Smrekovcu, saj sem bil med prvimi tamkajšnjimi gosti, pa tudi tega, da smo ob neki priložnosti v tej koči boski tako plesali, da na podplatih ni ostalo ničesar od nogavic. Sicer smo pa redno obiskovali bližnje hribe Rajhovko, Mozirsko, Travnik, Smrekovec pa tudi na malo bolj oddaljeno Raduho smo se podali. Daljših izletov si nismo privoščili, saj takrat še ni bilo avtobusnih prevozov v te namene. Novodobnim planincem bi pa položil na srce, naj ohranijo planine takšne, kakršne so bile včasih. Kar odnesejo v planino, naj prinesejo nazaj. V zvezi s tem bi predlagal, da bi morala oblast v sedanjem času prepovedati raznim motoriziranim planincem na takšen hrupen način obiskovati naše lepe planine in pustiti mir živalim in naravi, ki smo jo planinci vedno čuvali in spoštovali.«

Zapisal Franjo Atelšek.

Planinskemu društvu Ljubno ob Savinji ob praznovanju 60-letnice delovanja – na pot

Občina Ljubno je obdana s prekrasnimi planinami, ki nas vsak dan vabijo na svoje vrhove. In z njihovih vrhov se vidijo vrhovi še daleč okoli. V njihovem zavetju mineva naš čas in zato do naših planin ne moremo ostati ravnodušni. Njihova lepota se čuti z verzi naših poetov, z občudujočimi vzdihom popotnikov, njihova lepota se meri s prehojenimi koraki in z našimi dejanji.

V odnosu do narave in v medčloveških odnosih je delovanje našega Planinskega društva Ljubno ob Savinji zato tako pomembno. Iz njegovega dela je vseskozi viden jasen cilj, spoznavati in ohraniti čudež narave rodovom, ki tu živijo. Neokrnjen in izviren, kot je nastajal že pred človekom. Med člani društva in med ljudmi dobre volje pa ustvarjati tople in pristne človeške vezi.

Način našega življenja in gospodarjenja prinaša s seboj tudi rane, ki jih povzročamo naravi. Planinsko društvo Ljubno ob Savinji že častitljivih šest desetletij trdno stoji ob strani naravi in vestno izpolnjuje svoje poslanstvo varovanja narave in vzgoje pristnega sobivanja človeka z naravo. Rezultati dela Planinskega društva Ljubno ob Savinji so vidni povsod. Vzorno urejena planinska kočica na Travniku in tradicionalni spomladanski pohod sta ob razsežni paleti aktivnosti stalnici delovanja društva, odlično delo z mladimi pa velikemu številu aktivnih članov društva pridružuje nove rodove planincev naravovarstvenikov, ki pomenijo pravo moč za nadaljnjo pot.

Planinskemu društvu Ljubno ob Savinji kličem še na mnoga uspešna leta, vsem članom pa čim večkrat na snidenje na Travniku, Komnu, Smrekovcu, Teru, Primožu, Rajhovki in na drugih prelepih planinskih poteh in vrhovih.

Ljubno ob Savinji, 5. 3. 2012

Župan občine Ljubno
Franjo Naraločnik

60-LETNICI NA POT

Praznovanje bisernega jubileja Planinskega društva Ljubno ob Savinji je priložnost, da spoznamo zgodovino in tradicijo tega društva, prav tako pa izziv, kako vse »doseženo« tudi nadaljevati, razvijati, nadgraditi.

Sama sem kot županja skupaj s svetniki in občinsko upravo celih šestnajst let odlično sodelovala tako z vsakokratnim vodstvom kot tudi s članicami in člani, saj sem ne nazadnje »potomka« ustanovitelja društva g. Anteja Tevža in tudi dolgoletna članica društva. Vedno sem se navduševala nad dobrim delom, razvojem in družabnostjo v povezavi z zdravim načinom življenja, ohranjanja naravnih lepot in uživanja v naravi. Sedanjemu vodstvu in predsednici gospe Brigiti Vrčkovnik ob tej priložnosti iskreno čestitam in želim veliko »planinskih« uspehov tudi v bodoče. Hkrati pa se zahvaljujem in čestitam vsem tistim, ki so sodelovali in pomagali, da je Planinsko društvo Ljubno ob Savinji vseh šestdeset let društvo povezovalj, sodelovalj in združevalj veselih, svobodnih in dobromislečih ljudi, vseh planink in planincev.

Podžupanja Občine Ljubno
Anka Rakun

Ob 60-letnici PD Ljubno ob Savinji

Mladi planinci z mentorico iz Planinskega društva Ljubno ob Savinji so se nam pridružili v planinskem taboru leta 1994 na Jezerskem. To je bil začetek dobrega sodelovanja med društvoma, ki traja še danes. V tem času je nastalo veliko in anekdot ob dogodkih, ki jih večkrat premlevamo in obujamo spomine. Takratni udeleženci taborov so postali že vodniki in aktivni člani društva. Vodstvo društva se že dolgo zaveda, da je za uspešno delo društva pogoj dobro delo z mladimi, in tega vodila se na Ljubnem že dolgo držijo. Njihovi člani uspešno tekmujejo na orientacijskih tekmovanjih, se udeležujejo tekmovanja Mladina in gore ter obiskujejo tabore in zimovanja.

Tudi njihova planinska koča na Travniku je primer dobro urejene in oskrbovane kočice, na kateri so dobrodošli vsi planinci. V zadnjih letih je doživela več posodobitev, tako da sedaj nudi določeno udobje, a še vedno ostaja pristna planinska koča. Ljubenski planinci svojo skrb za naravno okolje kažejo tudi s sodelovanjem v Naravovarstveni zvezi Smrekovec, katere del je tudi Travnik, kjer stoji njihova koča. Pri tem se kaže pomen prostovoljcev, ki jim gre zahvala za opravljeno delo in so garancija, da bo društvo uspešno delovalo tudi v prihodnosti.

Ob visokem jubileju vam čestitam za opravljeno delo na vseh področjih, se vam zahvaljujem za zelo dobro sodelovanje pri skupnih projektih in vam želim še obilo energije, smelih načrtov in drznih idej pri nadaljnjem delu.

Matej Planko, Generalni sekretar PZS in nekdanji predsednik PD Slivnica

KRONIKA

LETO 1952-1961

Prvega junija 1952 leta je bil ustanovni zbor društva – pobudniki so bili: Ante TEVŽ, Franc ŠERBELA, Janez GOSTIŠA, Franc POVH, Leon LAKNER, Terezija ROP, Marjana KRANJC, Franc PRISLAN - ŠUNI, Ivan OREŠNIK, Karel DRUŠKOVIC, Jerca LESJAK in dr. Jože ARH. Ob ustanovitvi društva, ki je bila v Zadružnem domu na Ljubnem, je društvo štelo 38 članov in 28 dijakov.

V naslednjih letih so člani markirali poti in postavljali smerne table. Tako so bile markirane poti Ljubno-Travnik, Rastke-Komen, Ljubno-Mozirska planina, Ljubno-Rajhovka, pot Budna-Škrubejevi vrhovi-Rogatec.

Izlete na Komen, Travnik in Smrekovec je vodil Franc Šerbela, z mladino se je največ ukvarjal Janez Gostiša. Leta 1955 so ustanovili mladinski odsek, ki ga je vodila Milka Turk. Dejavní markacisti so se leta 1956 udeležili Zbora markacistov Slovenije na Loki pod Raduho (udeleženca Zdravko Remsko in Franc Podmeninšek).

Leta 1958 zaradi selitve predsednika Franca Podmeninška na Koroško in podpredsednika Kristlína Klemenška v Ljubljano ni bilo občnega zbora. Do naslednjega je vse delo prevzel Ante Tevž.

Leta 1959 je bilo ob partizanski bolnici v Trački planini odkritje spominske plošče. Člani so uredili pot do bolnice in se v velikem številu udeležili proslave.

Že v prvem desetletju obstoja društva so se izražale ideje o gradnji kočice na Travniku. Ivo Jeraj je to predlagal že leta 1953 na občnem zboru.

1962-1971

Osnovnošolce je pridno vodil na izlete učitelj Drago Šabec. Franc Šerbela, dolgoletni predsednik društva, je bil predlagan za zlati znak PZS in ga tudi prejel.

Leta 1965 na občnem zboru je Ivan Razbornik prisotne seznanil z delom mladega Ljubenca Draga Druškoviča, ki je pripravljal diplomsko nalogo z naslovom Flora Smrekovškega vulkanskega pogorja.

Leti 1966 in 1967 sta bili zatišni leti, ko se v društvu ni veliko dogajalo. Gorska straža se je odcepila od PD Luče in PD Solčava in se pridružila matičnemu društvu. Oglasna omarica je bila prestavljena na Plac, kjer je še zdaj.

Leto 1968 je društvo na novo zaživelo. Z osnovno šolo so se navezali natrgani stiki, delo z mladino je prevzel učitelj Jože Ternik, ki je opravil seminar iz planinske vzgoje na Mrzlici. Janez Plesnik je uspešno opravil vodniška tečaja za letne in zimske razmere. Umrli je Drago Druškovič, na občnem zboru so počastili njegov spomin z minuto molka.

Koncem tega desetletja je bila zopet podana pobuda, da bi društvo imelo svojo postojanko, predlagano je bilo, da bi odkupili hišo na Sv. Primožu, vendar se PZS s tem ni strinjala.

1972-1981

Desetletje množičnega obiska gora in uresničevanje ideje o svoji postojanki.

Leta 1976 je bil sprejet sklep upravnega odbora, da se pričnejo aktivnosti za gradnjo bivaka na Travniku. Člani društva Alojz Mikek, Stanko Podmeninšek, Anton Arnič, Janez Božič in Jože Vodušek so zbrali prostor za gradnjo – ob robu gozda na Velikem Travniku z lepim razgledom proti Komnu in Mozirski planini.

Istega leta so člani na Travniku sekali les, ga tesali in obdelovali za gradnjo bivaka. Naslednje leto so bila zbrana potrebna soglasja in pričetek gradnje.

Otvoritev »Antejevega bivaka«, tako se bivač imenuje po zaslužnem članu Anteju Tevžu, je bila 27. 8. 1978 z lepim kulturnim programom.

20. maja 1979 je bil v organizaciji PD Ljubno ob Savinji izpeljan prvi pohod na Travnik mimo obeležja partizanske bolnišnice. Pohod na Travnik je bil uvrščen v koledar prireditvev PZS.

V društvu smo se veliko izobraževali. Irena Retko je obiskovala seminar za inštruktorja varstva narave, seminar je uspešno opravila. Tečaja gorske straže so se udeležili Jože Nerat, Jože Nareks, Franc Lipovd in Franc Marovt - Nani.

1982-1991

Leta 1982 smo praznovali 30-letnico društva – na Travniku. Delo markacistov je bilo vzorno, člani so pomagali pri izgradnji kočice na Mozirski planini. Jože Marovt - Pepč in Stanko Podmeninšek sta prejela Bloudkovo priznanje. Vsako leto smo organizirali Pohod bolnica Celje-Travnik, leta 1989 že deseti po vrsti. Istega leta je na občnem zboru devetnajst pionirjev iz OŠ Ljubno prejelo bronasti znak Pionir planinec za opravljene izlete in delo v planinskem krožku. Mentorici krožka sta bili Irena Retko in Marija Grohar.

Bivak na Travniku je bil vsa leta dobro obiskan. Postal pa je premajhen, zato je bila pobuda člana Iva Arničiča na eni od sej UO Ljubno leta 1986, da se bivak razširi v kočo, soglasno sprejeta. Naslednje leto je predsednik Edi Marovt izrisal vse idejne načrte razširjene kočice, jeseni leta 1987 jih je pregledala in odobrila tudi Gospodarska komisija pri PZS.

S skupnimi močmi – prostovoljnim delom, finančnimi sredstvi društva, sredstvi, ki smo jih prejeli od Gospodarske komisije PZS, s pomočjo donatorjev Vegrad in GG NAZARJE je bila Koča na Travniku dograjena leta 1990. **Otvoritev Koče je bila 2. septembra 1990.** Jeseni so člani dokončali še drvarnico in 450 metrov vodovoda.

Zaradi vodne ujme si za leto 1991 na občnem zboru niso zastavili visokih ciljev, saj je bila v prvi vrsti pomembna pomoč v dolini po sanaciji poplavnih vod. Ustanovljena sta bila nova odseka – markacijski in mladinski, vsak je štel pet članov.

1. 6. 1991 se je na novi Koči pričelo dežuranje članov ob sobotah in nedeljah. Žal je začetek sezone prekinila vojna v Sloveniji, ki je posledično vplivala na celo planinsko sezono. Kljub temu so se nadaljevala dela na vodovodu, ureditev zajetja in korita pri Koči.

V osnovni šoli sta marljivi mentorici Irena Retko in Marija Grohar pripravili in vodili planinsko šolo za osnovnošolske planince.

1992-2001

Leto 1992 se je pričelo zelo delovno. Pred vrati je bilo praznovanje 40. obletnice društva. Člani odbora so se sestajali vsak mesec, saj je bilo do 13. 6. 1992, ko je bilo praznovanje, treba realizirati veliko nalog: dokončati priprave za izdelavo praporja, zaključiti planinsko šolo, postaviti vetrolom pred Kočo, urediti sanitarije na Koči. Do praznovanja je bilo vse realizirano. Prapor je bil razvit na proslavi, prav tako izdan bilten o delovanju društva. Dogodek je bil svečan, razvitje prapora je dalo praznovanju še prav poseben čar.

Naslednje leto so se opravljala dela v skladu s planom dela, zaradi smrti tajnice Ane Naraločnik je njeno delo prevzela Angela Ermenc. Na Koči smo prešli na prijazen način pridobivanja električne energije – s pomočjo sončnih kolektorjev in akumulatorjev.

Mladi planinci na OŠ Ljubno pridno delajo pod vodstvom mentorice Alje Toš. Tekmujejo v orientacijski ligi, uspešno na tekmovanju Mladina in gore. Vsako leto od leta 1994 se udeležujejo mladinskih planinskih taborov. Veliko hodijo na planinske izlete.

Nekateri člani so pričeli s pripravami na izgradnjo razglednega stolpa na Turnovki. Na občnem zboru leta 1997 smo po Zakonu o društvih prejeli društvena pravila in se registrirali pri UE Mozirje. Meseca maja je umrl dolgoletni član Franjo Budna - Jošk. Naslednje leto se je pričela izgradnja stolpa na Turnovki.

Septembra 1998. leta smo uspešno organizirali tekmo v orientacijski ligi Smrekovec, kjer je tekmovalo 33 ekip. Tekmuje se v vseh starostnih kategorijah, naše društvo je bilo zastopano v vseh kategorijah.

Leta 1999 sta uspešno zaključila šolanje dva nova markacista in dva gorska stražarja. Markacisti so namestili 12 novih smernih tabel in sodelovali pri nadelavi turistične poti od Taška do Sopota. Nekateri so se prav posebej potrudili ob Flosarskem balu – sodelovali so z vozom, na katerem se je peljala maketa stolpa na Turnovki. Isto leto je bila tudi otvoritev Joškovega stolpa (ime ima po pobudniku izgradnje Joškovega Franju), ki je dodatna zanimivost za obiskovalce Travnika.

Na naših poteh se pojavljajo novi »planinci« – ljudje, ki obiskujejo mirno naravo z motorji, pozimi pa z motornimi sanmi. Naše društvo opozarja na ta problem tudi organe pregona, inšpektorate, Naravovarstveno zvezo Smrekovec. Kot kaže, bo to problem, s katerim se bo težko spopasti.

Leta 1999 smo že dvajsetič organizirali Pohod na Travnik. Naslednje leto – 2000 – beležimo na občnem zboru najvišjo udeležbo – 135 prisotnih članov in gostov. Ob občinskem prazniku smo zopet sodelovali v povorki in organizirali 1. nočni pohod na Rajhovko.

Leta 2001 je umrl naš dolgoletni član mag. Jože Mermal.

Dežurstva na Koči dobro potekajo, dežura se tudi ob praznikih. Na Koči smo zamenjali odsluženo ograjo z novo. Isto leto je strela poškodovala stolp na Turnovki, sanacija je bila uspešna.

2002-2011

20. aprila 2002 smo na slavnostni seji prvič podelili zlati častni znak PZS – posmrtno mag. Jožetu Mermalu. Maja leta 2002 se je tradicionalnega pohoda na Travnik udeležilo 650 pohodnikov, junija smo na Koči praznovali 50 let društva. Najbolj pomembna investicija to leto je bila sanacija stolpa na Turnovki – zamenjava dveh nosilnih stebrov.

Statistični urad Slovenije nam je dodelil novo šifro dejavnosti – klasifikacijo PZS. S tem se Koča na Travniku razvrsti v II. kategorijo – visokogorske postojanke.

Društvo ima dva nova mlada markacista: naziv sta pridobila Matija Nerat in Alojz Kumprej. Markacisti so postavili tudi novo 7-metrsko brv čez potok Žep.

Leta 2007 je bilo izvoljeno novo vodstvo društva, predsednica je postala Brigita Vrčkovnik. Zaradi potreb po vodnikih smo na šolanje poslali tri nove planinske vodnike za kopenske razmere. Dve vodnici sta se v maju udeležili dvodnevnega izpopolnjevanja na Mozirski planini.

Prvo dežurstvo v letu 2007 je bilo že za prvomajske praznike – od 27. aprila do 2. maja. Mladinci so pripravili kres. Ob Flosarskem balu smo sodelovali v etno povorki, oblečeni v stara oblačila, in organizirali nočni pohod na Rajhovko. Septembra 2007 smo sodelovali pri srečanju treh šol Ljubno, Šoštanj in Črna na Koroškem na Smrekovcu. Otroke naše šole so po poti čez Pinturjevo na Smrekovec pospremili naši vodniki in opozorili na aktivnosti naravovarstvenega značaja.

Betka Jakob je jeseni pripravila dve ekipi tekmovalcev iz OŠ Ljubno na tekmovanje Mladina in gore. Tekmovali so uspešno, ena ekipa se je uvrstila na državno tekmovanje. Mnogo smo naredili na Koči: popravilo klopi in miz pred Kočo, zamenjava korita za vodo, brušenje poda v jedilnici in kuhinji, zamenjava pograda z zložljivo posteljo v kuhinji.

Zima 2007/2008 je bila huda. Sneg je na Travniku vztrajal vse do 1. maja. Mladinski odsek pod novim vodstvom Urške Plesnik in Maje Vrčkovnik odlično dela. Franc Atelšek - Aco se je udeležil izobraževanja za varuha gorske narave in ga uspešno opravil. Na njegovo pobudo smo v društvu ustanovili Odbor za varstvo narave.

Vključeni smo v Naravovarstveno zvezo Smrekovec, ki združuje društva na širšem območju Smrekovškega pogorja. Namen te zveze je spoštovati naravno okolje in omejevati škodne vplive civilizacije na floro in favno v območju Nature 2000, kamor Smrekovško pogorje spada. Po našem mnenju Naravovarstvena zveza Smrekovec ne sledi svojemu namenu.

Leta 2008 smo bili aktivni na vseh področjih. Zelo se trudimo s članskimi izleti, kjer pa se nam zdi, da se jih udeleži premalo članov.

V času zimskih počitnic so mentorji – mladinski vodniki – organizirali zimovanje za šolske otroke na Travniku in z njimi preživeli štiri dni, naslednje leto pa je bilo zimovanje na Loki pod Raduho. Leta 2009 so bili naslednji članski izleti: Tirske peči, Mrzlica, Kriška gora in Tolsti vrh, Ojstrica po Kopinškovi poti, Obir in izlet v neznanu. Vodniki so se to leto veliko izobraževali: dva vodnika sta opravila tečaj za lahke zimske ture – kategorija D, tri vodnike

pa smo poslali v tečaj za kopne ture – kategorija B. Vsi so tečaj opravili in so pripravniki v teh kategorijah.

Leta 2010 smo zaradi novih kadrov v našem društvu organizirali izlete v zimskih mesecih: januarja na Menino planino, februarja po poti okoli Dramelj, marca tradicionalno na Raduho, spomladi na Veliko Kozje, Vremščico, Ratitovec, julija po zahtevni poti na Storžič ...

Skrbeli smo za Kočo. Kot vsako leto smo Kočo očistili pred pričetkom dežurstev, avgusta pa je bil borovničev piknik – nabiranje borovnic za domači borovničevac.

Premazali smo klopi in mize pred kočo, v kuhinji montirali dve novi okni, vgradili smo termo stekla.

Matija Nerat se je udeležil tečaja za vodnika kategorije C – zelo zahtevne kopne ture. Sedaj je pripravnik v tej kategoriji.

Na šoli se pridno dela. Dve mentorici delujeta v dveh krožkih. Najmlajši so v Bonbončkovi skupini – mentorica Maja Vrčkovnik, malo starejši pa v okviru OŠ Ljubno – mentorica Urška Plesnik.

Leta 2011 je bilo izvedeno 10 članskih izletov. Trije so bili zimski: Mrzlica, Arihova peč na avstrijskem Koroškem, Raduha marca. Nato še: Kraški rob, Kum, maja otok Krk, julija Krvavec in Kalško gora, avgusta Poldanšnja Špica v Italiji. Oktobra je bil izlet v neznano – Podvolovljek.

Spomladi 2011 smo bili organizatorji orientacijske tekme v ligi Smrekovec. Pri organizaciji nam je pomagal Skakalni klub Ljubno. Na izobraževanje za kategorijo B – vodništvo smo poslali enega vodnika.

Največja investicija zadnjih let na Travniku je bila zamenjava zidanega štedilnika v dnevnem prostoru in štedilnika v kuhinji z vzdanim štedilnikom v kuhinji, kombiniranega s kaminom v dnevnem prostoru. Gonilna sila tega projekta je bil naš član Jože Klemenšek. V zimi 2011/2012 je tako kočo že ogrevala nova peč. V istem letu smo obnovili tudi vodovod.

Zapisala Alja Toš.

PRESEDNIKI DRUŠTVA:

Leto, obdobje	
1952	Janez Gostiša
1953-1956	Franc Šerbela
1957-1958	Franc Podmeninšek
1959-1962	Franc Šerbela
1963-1965	Franc Budna
1966-1971	Ivan Marovt
1972-1973	Janez Plesnik
1974-1975	Franjo Budna
1976-1981	Alojz Mikek
1982-1983	Jože Vodušek
1984-1987	Alojz Mikek
1988-1992	Edi Marovt
1993-2007	Alojz Mikek
2007-2012	Brigita Vrčkovnik

Organi ob 60-letnici društva:

UPRAVNI ODBOR:

Brigita Vrčkovnik	predsednica
Luka Budna	podpredsednik
Franc Lipovd	gospodar
Jože Klemenšek	pomočnik gospodarja
Drago Vrčkovnik	pomočnik gospodarja
Franjo Atelšek	propagandist
Suzana Kladnik	blagajničarka
Branka Zajc	tajnica
Alojz Poljanšek	član (Radmirje, Okonina)
Jože Marovt -Pepč	vodja markacistov
Matjaž Štefan	vodja vodnikov
Matija Nerat	član
Janko Peternel	član
Primož Budna	član

NADZORNI ODBOR:

Alojz Mikek	predsednik
Alja Toš	član
Edi Marovt	član

ČASTNO SODIŠČE:

Jože Vodušek	predsednik
Ivo Arnič	član
Stanko Podmeninšek	član

GRADNJA BIVAKA NA TRAVNIKU

Ker je dolga leta obstajal želja, da bi imeli planinci Ljubnega svojo postojanko, smo se odločili za gradnjo bivaka na Travniku. Tako je bil leta 1976 sprejet sklep upravnega odbora, da pričnemo z aktivnostmi. Lokacijo so izbrali člani društva: Alojz Mikek, Stanko Podmeninšek, Anton Arnič, Janez Božič, in Jože Vodušek. Prostor za gradnjo smo izbrali ob robu gozda na Velikem Travniku z lepim razgledom na Mozirske planine, Menino in Komen.

Ker med Smrekovcem in Raduho ni nobenega zavetišča, smo določili mesto gradnje na sredini poti na Travniku (1610 m). S tem smo želeli ponuditi planincem na tem področju prijetno zavetišče.

Priprave so stekle, dobili smo ustrezna soglasja in potreben les. Les je stesal Franc Podlesnik - Cvek na Travniku. Skodle smo kupili pod Raduho pri Janezu Dešmanu, ostali gradbeni material dostavili na Suho rampo, od tu pa smo ga člani društva prostovoljno ročno znosili na Travnik (1 ura). Dela so potekala hitro in v letu 1977 je bil bivač že pod streho. Aktivnost v društvu je narasla in pridno smo nadaljevali z izgradnjo in opremo bivaka, saj je bil za datum

otvoritve določen avgust 1978. Pri gradnji so člani društva opravili 3760 ur udarniškega dela, porabili pa so 16 starih milijonov din lastnih sredstev, ki so jih pridobili z delovnimi akcijami, prireditvami in s srečelovom na Flosarskem balu. Od TKS Mozirje – komisije za planinstvo – pa so dobili 1,5 milijona din pomoči.

Otvoritev bivaka je bila 27. 8. 1978 z lepim kulturnim programom. Po sklepu občnega zbora 17. februarja 1978 smo bivač poimenovali po Anteju Tevžu – »Antejev bivač«.

Najbolj zaslužnim za izgradnjo smo podelili priznanja. Udeležba planincev Savinjskega MDO je bila množična. Ponosni smo bili na opravljeno delo in hvaležni vsem, ki so nam pomagali. Sledilo je prijetno srečanje, pogostitev in zaslišala se je vesela planinska pesem.

Ker smo z gradnjo zavetišča želeli počastiti ustanovitelje društva, smo 15. 8. 1979 svečano namestili napisno tablo »Antejev bivač«.

Zaključujem z željo, da bi bilo naše Antejevo zavetišče dobro obiskovano in da bi se v njem prijetno počutili.

Zapisal Alojz Mikek.

GRADNJA KOČE NA TRAVNIKU

Vsi planinci PD Ljubno ob Savinji smo bili ponosni na naš bivač Antejevo zavetišče. To smo pokazali na ta način, da smo ga velikokrat obiskovali. Večkrat smo bili v njem in vedno več nas je bilo. Tako je na eni od sej IO v letu 1986 Ivo Arnič predlagal razširitev Antejevega zavetišča, da bo delo v društvu spet bolj zaživelo, na Travniku pa bo še bolj privlačno in bo več prostora tudi za druge obiskovalce. Leta 1987 smo na pobudo predsednika društva Alojza Mikeka pričeli zbirati načrte. Vse idejne skice je narisal Edi Marovt in na podlagi teh je bil sklican skupni ogled z gospodarsko komisijo pri PZS, ki je bil 11. 1. 1987 na Travniku. Po pripombah in navodilih gospodarske komisije smo izdelali nove načrte in predračun. Predračun stroškov je takrat znašal 17.893.719 din. Vsa dokumentacija je bila 11. 11. 1987 poslana na GK pri PZS, kjer smo investicijo tudi prijavitili. Dne 10. 5. 1988 pa je bil na seji izvršnega odbora PZS sprejet sklep o dotaciji SAS-PVP 2.000.000 din ter 500.000 din iz sklada PVP. S tem sklepom je bila dana zelena luč za pričetek gradnje.

Na eni od sej izvršnega odbora PD Ljubno v letu 1988 je bil imenovan gradbeni odbor v sestavi: Alojz Mikek – predsednik ter člani: Peter Orešnik, Stanko Podmeninšek, Jože Vodušek in Edi Marovt. Z deli smo pričeli takoj. Poročilo, ki smo ga za to obdobje pripravili in 14. 11. 1988 poslali na GK pri PZS, se je glasilo:

S pripravami za gradnjo smo pričeli takoj, ko so bila odobrena sredstva tudi pri gospodarski komisiji PZS. Delo na terenu se je pričelo septembra. Pred tem smo že pregledali dostopnost

poti zaradi transporta materiala. Tako smo material pripeljali s kamioni pod Mali Travnik, naprej do bivaka s traktorjem, ki ga je vlekel posebni traktor GG Nazarje, kajti zaradi neugodnega terena druge možnosti ni bilo. V mesecu septembru smo izkopalni za temelje, ki smo jih oktobra zabetonirali. Vzporedno z delom je potekala tudi nabava materiala. Les smo razrezali in je pripravljen v skladišču Vegrada na Ljubnem.

Veliko članov je prispevalo s svojim nesebičnim delom in odrekanjem, iskanjem pomoči od DO Vegrad, GG Nazarje – vse v korist boljše in lepše izgradnje bivaka, na katerega smo že sedaj vsi člani zelo ponosni.

Z nadaljevanjem del smo pričeli v maju in juniju 1989, ko smo na Gradbeniku zvezali leseno konstrukcijo in ostrešje ter ves material transportirali s kamioni in traktorji naprej na Mali Travnik in nato v veliki akciji, ki je potekala od 1. 7. do 5. 7. 1989, les prepeljali do bivaka in takoj pričeli z montažo konstrukcije in ostrešja. Konec julija je bila streha na novem in obnovljenem starem delu pokrita z eternitom. Do jeseni smo nabavili vse kosmate opaže, notranje opaže, naredili izolacijo sten, stropov in podov ter vgradili okna in vrata. Sredi oktobra si je gradnjo ogledala gospodarska komisija pri PZS in bila z opravljenim delom zelo zadovoljna, za kar smo v letu 1990 ponovno dobili dotacijo SAS-PVP v višini 10.000.000 din. Od ZTKO Mozirje smo prejeli denarna sredstva v višini 13.400.000 din. Primerjava sredstev s predračunom ni umestna zaradi velike inflacije, ki je bila v tem času.

Zaradi ugodne zime 1989/90 smo že spomladi začeli zidati štedilnik. Dokončali smo vse notranje opaže in naredili prehod v stari del, na zunanji strani smo kočo obili s skodlami. Poleti smo pričeli z notranjo opremo: pogradi, klopi, mize in točilna miza. V juliju smo na novo postavili in pokrili še drvarnico. Zunaj smo postavili nove klopi in mize, prestavili ograjo in očistili okolico. Vsa dela so bila zaključena 10 dni pred otvoritvijo.

Slovesna otvoritev je bila 2. septembra 1990. Uresničene so bile nekajletne želje planincev po povečanju Antejevega zavetišča, ki pa je ta dan spremenilo svoje ime v KOČO NA TRAVNIKU. Kljub slabemu vremenu zadovoljstvu in navdušenju ni bilo konca. V kratkem kulturnem programu so sodelovali: moški pevski zbor z Ljubnega, kitaristke in domači ansambel. Navzoče je pozdravil predsednik društva Edi Marovt, ki se je vsem zahvalil za pomoč pri gradnji. Slavnostni govornik je bil predsednik ZTKO Mozirje gospod Martin Aubrecht, ki ima tudi veliko zaslug, da je gradnja tako uspela. Podeljena so bila še priznanja najbolj zaslužnim in tudi v tem zapisu ne smemo mimo njih, kajti vse delo, več kot 4000 ur, je bilo opravljeno s prostovoljnim delom in z lastnimi prevozi. Ti člani so: Peter Orešnik, Jože Nerat, Jože Marovt, Alojz Mikek, Stanko Podmeninšek, Ivo Arnič, Franjo Marovt, Edi Marovt, Zdravko Kliner, Ivan Nerat, Matjaž Nerat, Franc Podmeninšek, Franc Fludernik, Anton Tostovršnik, Alojz Tostovršnik, Janez Kramer, Jože Sušnik, Jože Nareks, Franc Budna, Jože Vodušek in Franc Lipovd.

Veliko zaslug gre tudi ženam članov, ki so svojo pomoč nudile pri kuhanju. Da je bila gradnja koče tako uspešno zaključena in otvoritev pripravljena, gre zahvala še nekaterim posameznikom, društvom, obrtnikom in podjetjem, ki so nam pomagali s finančnimi in materialnimi sredstvi: M-ZKZ Ljubno, Alojz Kranjc, Elektro Vitanc, Vegrad Ljubno, Kemija Mozirje, Zdravko Podlesnik, Milan Cerar, Jože Podkrižnik, MGA Nazarje, Franc Benda

Spodnja Rečica, GLIN Nazarje, Lovska družina Ljubno, Krajevna skupnost Ljubno, Gasilsko društvo Ljubno, Marija Murko, Kovinarstvo Ljubno.

Zahvaljujemo se tudi vsem, ki tukaj niso omenjeni, sami pa vedo, da so nudili svojo pomoč in da bodo vedno vsi dobrodošli, kajti v planinah ni preprirov, vsi smo si prijatelji in si med seboj pomagamo. Danes nam ni žal velikega truda, ki smo ga vložili v gradnjo koč, in smo ponosni na opravljeno delo, obenem pa hvaležni za nesebično pomoč vsem.

Pa vedno dobrodošli na Travniku.

*TEBI TRAVNIK
Vstaja nov dan,
kljub jutranji nemoči,
sonce že prebudi s svojo toplino
travnik in ravan
sredi kipečega gorskega sveta.*

*Brenčanje muh, čebel ...
topot kopit in žvenket zvonca ...
žvrgolenje planinskih ptic,
je melodija gorskega sveta.*

*Metulji, kakor da plešejo
ob zvokih melodije te,
kakor sanje poletne,
plavajo po modrem nebu.*

*Smreke okrog in okrog čuvajo
to neokrnjeno lepoto,
ta čudoviti svet Travnika.*

*Veliko bogastvo nosi v srcu
tisti človek, planinec,
ki ne gleda in občuduje,
ampak čuva in ljubi gorski svet.*

Alojz Mikek

Zapisala Edi Marovt in Alojz Mikek.

PRAPOR

Naš simbol in naš ponos je zagledal luč sveta ob proslavi 40-letnice društva, ki je bila 13. junija 1992 v Kulturnem domu na Ljubnem. Z veliko radostjo v srcih smo spremljali razvitje prapora, kjer so se najprej pokazali obronki Komna, nato Koča na Travniku in v desnem kotu markacija, ovita z alpsko zvončnico, kuštravim jegličem in katančevolisto penušo – cvetlice edinstvene – ENDEMITI na našem Smrekovškem pogorju. Prelep pejzaž vseh treh simbolov je nastal s spretno roko naše slikarke Jane Lipovšek.

Na hrbtni strani prapora je simbol slovenskega planinstva pentlja in je za vsa društva enaka, spremenijo se samo imena in letnice.

Od sklepa upravnega odbora društva 28. 12. 1991 v Planinki o nabavi prapora in do razvitja je minilo samo pol leta. V tem času je bila aktivnost usmerjena ne samo v izdelavo osnutkov, skic in risanje, ampak tudi v pobiranje finančnih prispevkov. V to akcijo je bilo vključenih veliko članov, zato je bil odziv darovalcev (271) zelo uspešen. Sedem darovalcev, ki so prispevali največ, je imelo svoj trak, 111 je bilo darovalcev žebličkov, ostalo pa so bili prostovoljni prispevki.

Vsi skupaj smo lahko ponosni na naš prapor, saj nam je vlil novih moči za delo in nas spremlja ob vseh dogodkih društvenega življenja. Pomaga tudi k lepšemu kulturnemu utripu v naši občini Ljubno.

Zapisal Edi Marovt.

POHOD RASTKE-BOLNICA CELJE-TRAVNIK

Na seji Savinjskega MDO leta 1979 je bilo sklenjeno, da mimo obeležja partizanske bolnišnice pripravimo, organiziramo in izvedemo planinski Pohod na Travnik.

Pohod sam se prične v Ljubenskih Rastkah (553), zaselku s cerkvico sv. Miklavža v južnem klinu Komna (1695), v zglavju savinjske Ljubnice. To je na sotočju dveh potokov, Krumpaha in Žepa. Mimo stare opuščene šole drži steza nad dolinico potoka Žepa mimo Furlanda, Rabona v Podplanino, tja do Tratnika. Dalje mimo spomenika na Vahti (1077 m) in razpotja označenih poti. Krenemo proti prevalu Hlipovcu do Mrzlih vod, kjer je prvič udeležence pohoda pozdravil predsednik PD Ljubno ob Savinji Alojz Mikek. Dalje mimo takratnega obeležja bolnišnice, ki so ga pozneje povečali. Nadaljujemo pot skozi gozd, prekoračimo gozdno cesto, ki poteka nad Ljubnim in se pod Komnom čez Podplanino spušča v Rastke, pri odcepu za preval Hlipovec. Nadaljujemo pot skozi gozd in stopimo na stezo, ki nosi oznako slovenske planinske transverzale. Po njej pridemo do takratnega zavetišča, sedaj Koča na Travniku (1548 metrov).

Spust vodi z Malega Travnika mimo lovske koč, Robnikove (Počke) planine, ki je sedaj živa (takrat so pasli tam le 23 govedi). Nadalje vodi pot čez cesto mimo Robnikove domačije (opuščena) v dolino Žepa ter ob njem do izhodišča.

Pohod je dočakal svobodno samostojno državo. Iz dnevnika dr. Kukovca, ki ga je pisal morda na tisti skali, kjer je prvotna oznaka, in gledal zavezniške avione, ki so prenašali smrtonosni tovor, beremo, kako si je želel svobode, a je ni dočakal. Mar ne bi hotel hoditi tod, da ta simbol življenja, simbol svobode ... ne utone v pozabo? Poti do in mimo njega so markirane do nove kočice. Ta ti daje mirno zavetje in zato se jo spleča doseči s korakom po teh označenih ali neoznačenih gozdnih stezah ali cestah, čez bistre potočke, ali pa se morda povzpneš na sam vrh ugaslega ognjenika – Komna.

Naslednje leto je pohod dobil izkaznico in žig (15. 5. 1980). Žig je zastoj izdelal sedanji Šetisk iz Žalca. Tudi ličen prospekt in značko je dobil. Že četrti pohod je bronasta, šesti srebrna in osmi zlata značka. Peti pohod je bil ob 90-letnici ustanovitve Savinjske podružnice SPD kot prva akcija v tednu planinstva mozirske občine.

Zapisal Božo Jordan.

VODNIŠKI ODSEK OD LETA 2002 DO LETA 2012

V našem društvu imamo osem vodnikov PZS, in sicer vodnike kategorije A (lahke kopne ture), kategorije B (zahtevne kopne ture), kategorije C (zelo zahtevne kopne ture), kategorije D (lahke snežne ture) in dva mladinska vaditelja (seznam članov vodniškega odseka PD Ljubno z doseženimi kategorijami je spodaj*).

Za registracijo pri PZS moramo v začetku vsakega leta za podaljšanje poslati poročilo o preteklih aktivnostih, na vsaka tri leta pa se udeležiti dodatnega izpopolnjevanja, kjer osvežimo in nadgradimo svoje znanje.

Do leta 2002 smo imeli pet izšolanih vodnikov PZS kategorije A. Ob prevzemu funkcij novega upravnega odbora v začetku marca leta 2007 smo sprejeli sklep, da bo potrebno dodatno izšolati nove vodniške kadre. Tako so se istega leta tečaja za kategorijo A v Bavšici udeležili trije člani. Zaradi višje težavnosti načrtovanih izletov se je pojavila potreba po vodnikih, ki bi bili sposobni organizirati in izpeljati takšne aktivnosti kakor tudi izlete v zimskih razmerah. Tako sta svoje znanje iz lahkih snežnih tur (kategorija D) v letu 2009 osvojila dva člana, istega leta pa trije člani še tečaj za kategorijo B, zahtevne kopne ture. Leta 2010 smo izšolali še dva mladinska vaditelja, naš član je nadgradil znanje s kategorijo C, zelo zahtevne kopne ture. Leta 2011 smo na nadaljnje izobraževanje poslali kandidata za vodnika kategorije B.

Izvedli smo številne zanimive izlete doma in v tujini, med najodmevnejše štejemo:

Od leta 2002 do leta 2006: Peca, Ramšakov vrh PD Vinska gora, Raduha, Matkov škof, Potočka zijalka, Martinova pot PD Šmartno po Paki, Golica, Dleskovška planota.

2007: Snežnik, Robanov kot-Strelovec-Klemenča jama-Logarska dolina, Jalovec, Olševa, izlet v neznano = Bistriški Vintgar.

2008: Uršlja Gora, Rodica-Črna prst, Skuta-Dolgi Hrbet, izlet v neznano = Trstelj.

2009: Tirske peči, Bohor-Mrzlica, Kriška gora-Tolsti vrh, Obir.

2010: Veliko Kozje, Vremščica, Ratitovec, Storžič.

2011: Konjiška gora, Mrzlica, planinarjenje po otoku Krku, Krvavec-Vrh Korena-Kalški greben, Poldanšnja Špica.

Vsako leto se udeležimo zimskega pohoda na Raduho, vsak tretji vikend v mesecu maju izvedemo tradicionalni Pohod Rastke-Bolnica Celje-Travnik, v okviru prireditve Flosarski bal pa nočni pohod na Rajhovko. Naši člani se udeležujejo tudi izletov in aktivnosti drugih društev iz bližnje ter daljne okolice.

Naše društvo je v tem obdobju vsako leto pripravilo preko 10 aktivnosti. Z dobro udeležbo na naših izletih smo dobili potrditev, da so bili dobro zasnovani in izvedeni, tako se bomo trudili in z dobrim delom v prihodnje tudi nadaljevali. Pripravljamo številne zanimive izlete in akcije, zato vas vabimo, da tudi v prihodnje skupaj obiščemo prelepi planinski svet.

*Tabela št. 1: Seznam članov vodniškega odseka PD Ljubno ob Savinji z doseženimi kategorijami**

Ime in priimek	Kategorija
Alja Toš	A
Borut Budna	mladinski vaditelj
Irena Retko	A
Jože Marovt-Pepč	A
Luka Budna	A, B
Maja Vrčkovnik	A, B, D
Marija Grohar	A
Matija Nerat	A, B, C (pripravnik), D
Štefan Matjaž	A, B (pripravnik)
Žan Erlač	mladinski vaditelj

Zapisala Štefan Matjaž in Matija Nerat.

MARKACISTI IN NAŠE PLANINSKE POTI

Markacisti delujemo v našem društvu že od samega začetka. Planinskih poti včasih ni bilo dosti, bile so le standardne, ki so se začele na Ljubnem: pot na Komen, Travnik in Smrekovec, pot na Rajhovko, na Rogatec in do Mozirske koče.

Skozi vsa leta skrbimo, da so planinske poti ustrezno vzdrževane in po potrebi zavarovane. Pri delu sodelujemo z markacisti sosednjih planinskih društev. Ta povezanost se je pokazala tudi v lanskem letu, ko smo se srečali s predstavniki planinskih društev in Turističnega smučarskega centra na Golteh. Namen srečanja je bila namera enakega označevanja planinskih poti na področju Mozirske planine vse do Šoštanja in Travnika.

Da bi bile vse poti pravilno vrisane v kataster poti pri PZS, smo v letu 2000 prehodili naše poti z aparati GPS. Tako bodo le-te pravilno vrisane na novih planinskih kartah.

Markacisti skrbimo za naslednje poti in jih vzdržujemo:

Št.	Ime poti	Začetek poti	Potek poti	Konec poti
146	Ljubno-Oltarna peč-Travnik	Ljubno	Sedlšak-Sv. Primož-Kovšak-Purkat-Oltarna peč- Zelenjak-Mali Travnik	Koča na Travniku
147	Rastke-potok Žep-Tratnik-Komen	Rastke	Furland-Tratnik-Vahta spomenik-Telečje peči	Komen
148	Ljubno-Dom na Smrekovcu	Rastke	spomenik na Razpoki-Atelšek-Atelsko sedlo	Dom na Smrekovcu
149	Ljubno-Jezernikova planina-Mozirska koča na Golteh	Ljubno	Fužir-Tostovršnik-Kadunc-Kij-Podlesnik-Jezernikova planina-Stari stani	Mozirska koča na Golteh
150	Ljubno-Tirske peči-Mozirska koča na Golteh	Ljubno	Kij-Tiršek	spomenik na Stonu
151	Ljubno-Zgornji Špeh	Ljubno	Fludernik-Hribernik-Zalesnik-Lipovt-Budna-Rničev vrh-Sp. Špeh	Zgornji Špeh
259	Tašk-Mrzli vrh-Stari stani (št.151a)	Ljubno	Tašk-Drča-Grobelnik-Mrzli vrh-lovska koča Praprotnica - Stari stani	Mozirska koča na Golteh
147A	Trasa Pohoda	Vahta spomenik	bolnica SVBC	Koča na Travniku
147B	Ljubno-Koča na Travniku	Rastke	Žep-Robnik-lovska koča Robnikova planina-Suha rampa	Koča na Travniku
148A	Ljubno-Dom na Smrekovcu	Spomenik na Razpoki	Vrnivšek-Pinturjevo-Krumpačnikova planina	Dom na Smrekovcu
	Ljubno-Rajhovka	Ljubno	Kolovrat-Bukovnik-Rajhovka-kapela-lovska koča na Ravnici-Krilez-Kolovrat	Ljubno
	Pot XIV. divizije	Smrekovec	Komen-Hlipovec-SVBC	Rastke

V našem društvu smo markacisti: Jože Marovt - Pepč, Jože Nerat, Matija Nerat, Franc Lipovd, Franc Marovt - Nani, Branko Marovt, Slavko Kumprej, Marko Kramar in pripravnik Janez Podkrižnik.

Starejši markacisti svoje znanje in prakso prenašamo na mladi rod. Upamo, da bodo tudi mladi dojeli, da urejanje poti ni samo delo na poteh, so tudi čudoviti sprehodi v naravo v vseh letnih časih. Vemo tudi, kako narava in človek gospodarita in spreminjata našo krajino in planinski svet. Vsem, ki ste pomagali in še pomagate pri našem delu, naša iskrena hvala za vaš trud in pomoč.

Vsem obiskovalcem naših gora in poti želimo markacisti Planinskega društva Ljubno ob Savinji varen korak in veliko užitkov v naravi.

Zapisal Jože Marovt – Pepč.

VARSTVO NARAVE

Ljubenski planinci imamo to srečo, da naša planinska postojanka stoji na Travniku, ki spada v naravni rezervat Smrekovec (1577 m), s tem pa seveda tudi v Smrekovško pogorje, ki je danes del omrežja NATURA 2000 – programa evropske komisije za ohranitev prostoživečih vrst in njihovih življenjskih prostorov. Smrekovško pogorje se preko Smrekovca nadaljuje proti vrhu Krnesa, Komna in Velikega Travnika in se z Belo pečjo konča na planini Vodule, kjer preide v Raduho.

Ne glede na to, da je to območje proglašeno kot naravni rezervat, je ravno zaradi (še) ohranjene narave pritisk mestnega prebivalstva na podeželje, nižje hribe in tudi na malo višje gore vsak dan večji. Ta pritisk obiskovalcev pa prinaša s seboj tudi negativne vplive na naravo, s čimer se domačini srečujemo praktično vsak dan.

Zato smo prav gotovo predvsem planinci dolžni storiti kar največ, da se vplivi obiskovalcev na naravo vsaj zmanjšajo, če jih že povsem preprečiti ne moremo.

Zakaj bi bilo vredno varovati območje SMREKOVCA?

- Ker je edino vulkansko pogorje v Sloveniji.
- Ker je botanična posebnost.
- Ker je življenjski prostor redkih živali.
- Ker ima gozd – naša zelena pljuča.
- Ker je pomembni vodni vir.

In kaj najbolj ogroža te naravne vrednote in ta čudoviti gozdni svet?

Izstopata predvsem dve človeški dejavnosti, ki v zadnjih letih najbolj uničujeta naravo, ti pa sta:

- vožnja izven gozdnih cest /motorji, motorne sani in štirikolesniki .../,
- pretirano nabiranje gozdnih sadežev.

Splošna zavest obiskovalcev narave ali bolj splošna kultura se kljub čedalje bolj redkim izjemam vendarle izboljšuje. Opažamo, da je smeti v gozdovih, v bližini naselij in kmetij, ob vodotokih čedalje manj, divjih odlagališč praktično ne srečujemo več.

V prizadevanju za ohranitev širše okolice naše planinske postojanke na Travniku se je tudi PD Ljubno aktivno vključilo v akcijo Naravovarstvene zveze Smrekovec ter zavoda RS za varstvo narave – Območna enota Celje, ki skrbita za *Naravni rezervat Smrekovec*.

Tako je bilo v oktobru leta 2011 nameščenih kar nekaj ličnih obveščevalnih tabel, tako pri koči na Travniku, kakor tudi na razglednem stolpu na Turnovki. Vsebina tabel na primeren in nevsiljiv način nudi osnovne informacije o naravnih vrednotah celotnega zavarovanega območja, s čimer naj bi obiskovalce vzpodbujali k odgovornejšemu odnosu do redkih rastlinskih in živalskih vrst ter drugih oblik dragocene naravne dediščine na celotnem Smrekovškem pogorju. Slovesnosti ob namestitvi obveščevalnih tabel sta se poleg številnih ljubiteljev narave udeležili tudi predsednica Naravovarstvene zveze Smrekovec gospa Irena Brložnik ter voditeljica Zavoda RS za varstvo narave – Območna enota Celje gospa Mojca Tomažič.

Da je vrh Turnovke dostopen tudi v zimskih razmerah ne le planincem, je prav na dan namestitve obveščevalnih tabel dokazal objesten obiskovalec, ki je z motornimi sanmi obtičal tik pod vrhom Turnovke ob razglednem stolpu.

Naj zaključim z verzi Pudgerskega Ivana, ki na svoj način opeva idilo pod Smrekovcem.

TAM POD SMREKOVCEM ZELENIM

Tam pod Smrekovcem zelenim,
tam tiha vasica stoji,
kjer bistri studenci šumijo,
rod kmečki veselo živi.

Ko jutro se v soncu poraja,
se kmetič iz spanja zbudi,
živinico krmi, napaja,
potem pa na delo hiti.

To rodna vasica je moja,
obkrožena z vencem planin.
Tu zibelka tekla je moja,
pozdravlja te zvesti tvoj sin.

Zatorej mi bodi pozdravljen,
prelepi planinski ti raj,
vasica domača predraga,
ti zame najlepši si kraj.

Na vseh nas, tako planincih, kakor tudi vseh drugih obiskovalcih narave je, da bi se v ta prelepi kotiček narave lahko z veseljem v srcih vračali tudi naši zanamci ...

MORA NAM USPETI !!

Franc Atelšek - Aco, varuh gorske narave

PLANINSKA ORIENTACIJA

Naši člani planinskega društva, tako mladi kot tudi malo starejši, se že vrsto leto udeležujemo planinskih orientacijskih tekmovanj. Sodelujemo v planinski orientacijski ligi Smrekovec. Najboljši (prvi in drugi) pa se uvrstijo na državno tekmovanje- SPOT. Poleg tekmovanja v ligi, smo bili že organizatorji področne tekme (prva tekma leta 1998).

Mladi tekmovalci pridobivajo svoje znanje na planinskem krožku in taborih.

Namen planinske orientacije ni samo tekmovanje, pač pa tudi bivanje v naravi, odkrivanje narave, spoznavanje novih krajev, pridobivanje izkušenj, druženje med sabo in s člani drugih planinskih društev. Orientacijska tekmovanja so zelo priljubljena. To kaže tudi udeležba na tekmovanjih in tudi doseženi rezultati.

V tabeli so prikazana državna tekmovanja v planinski orientaciji za E-kategorijo (člani nad 40 let):

Kraj	Datum	Uvrstitev	Udeleženci
Donačka Gora	9. 5. 1999	3.	Retko, Ermenc, Grohar, Budna, Kamplin
Mariborsko Pohorje	7. 5. 2000	2.	Retko, Budna, Kamplin, Grohar
Janče	13. 5. 2001	2.	Retko, Grohar, Vrčkovnik, Petrin, Sodja
Koroška (Kotlje)	19. 5. 2002	6.	Grohar, Retko, Budna, Ermenc, Vrčkovnik
Vipava	17. 5. 2003	3.	Grohar, Retko, Petrin, Ermenc, Vrčkovnik
Šoštanj	23. 5. 2004	6.	Grohar, Vrčkovnik, Petrin, Ermenc, Retko
Rogaška (Gorica pri Slivnici)	25. 5. 2008	3.	Grohar, Petrin, Vrčkovnik, Poljanšek, Vodovnik
Pohorje (Areh)	24. 5. 2009	6.	Grohar, Petrin, Retko, Vodovnik, Vrčkovnik
Koroška (Ravne na Kor.)	23. 5. 2010	6.	Grohar, Retko, Vrčkovnik, Vodovnik
Primorska (Vipava)	22. 5. 2011	6.	Grohar, Retko, Budna, Vrčkovnik, Vodovnik

DELO Z MLADIMI OD USTANOVITVE NAPREJ

V začetnih letih društva so mladi obiskovali naše gore v okviru članskih izletov. Na planinske ture so hodili predvsem v bližnjo okolico. Kasneje so začeli s planinskim krožkom na osnovni šoli Ljubno. Mentorici Marija Grohar in Irena Retko sta pripravili tudi planinsko šolo. S tem sta mladim planincem privzgojili ljubezen do narave in gora.

V obdobju od leta 1991 do leta 1999 sem delo z mladimi na OŠ Ljubno vodila Alja Toš. Planinski krožek je deloval vsakih 14 dni v dveh starostnih skupinah. Tam smo se ukvarjali s teorijo planinske vzgoje, spoznavali smo vozle, včasih pa šli tudi na krajši sprehod.

S starejšo skupino smo se pripravljali na tekmovanje Mladina in gore. Prva udeležba na tekmovanju je bila leta 1993 v Ilirski Bistrici, kjer smo zasedli 3. mesto. Tudi v naslednjih letih smo dosegali dobra mesta (npr. 5. in 7. mesto v Trzinu, leta 1996).

Pričeli smo tekmovati v orientacijski ligi, v kateri so se združevala društva iz Savinjskega MDO-ja. Tako smo v kategorijah A in B tekmovali v Gorici pri Slivnici, Braslovčah, Zabukovici, Žalcu, Šoštanju. S tem smo si nabirali izkušnje.

Naše najuspešnejše leto v orientaciji je bilo leto 1997/98, ko je ekipa kategorije B v orientacijski ligi zasedla skupno prvo mesto. To pa še ni bilo vse. Meseca maja, leta 1998, je MK pri PZS organizirala 1. slovensko planinsko orientacijsko tekmovanje (SPOT) na Menini. Naši fantje Peter Pukart, Primož Klemenšek, Mario Šlogar in Tilen Rigelnik so v močni konkurenci in na zahtevni tekmi zasedli 1. mesto.

Septembra istega leta je naše društvo organiziralo 1. orientacijsko tekmo v ligi Smrekovec na Ljubnem. Organizacija nam je dobro uspela.

Prvič smo se letnega tabora mladih planincev udeležili leta 1994 v Kamniški Bistrici. Takrat se je pričelo sodelovanje z društvom iz Gorice pri Slivnici in društvom iz Luč, s katerima smo hodili na tabore še naslednja leta.

Leta 1995 smo taborili na Pokljuki, naslednje leto na Zgornjem Jezerskem in še v Koprivni na Koroškem. Taborov se je vsako leto udeležilo več mladih. Na Zgornjem Jezerskem nas je bilo z Ljubnega že 16.

Jeseni leta 1996 smo v okviru planinskih krožkov pričeli s Planinsko šolo in se podrobno seznanili z desetimi planinskimi vsebinami. 23 mladih planincev je konec marca leta 1997 uspešno zaključilo planinsko šolo.

Priznanja smo jim podelili na občnem zboru. Planinski izleti za mlade so v tem obdobju bili dejavnost, ki je bila posebej skrbno načrtovana. Bili smo skoraj povsod v Sloveniji: na grebenu Smrekovec-Komen, na Boču, Kumu, Olševi, Pohorju, Rogatcu, Ojstrici, Krofički, Begunjščici, Strelovcu, Dobrči, Tošču in Grmadi v Polhograjskih Dolomitih pa seveda domača Travnik in Raduha. Skoraj na vseh izletih smo imeli goste – vodnike iz drugih društev ali ljudi, ki so popestrili izlet v kakšnem strokovnem smislu.

Zvesta obiskovalka naših izletov je bila Marija Ermenc, po domače Rezarjeva, ki je šla zraven nas sama ali pa s svojimi vnuki. Leta 1997 smo poleti z izkušenejšo skupino planincev obiskali tudi Martuljške slapove, prespali v bivaku Za Akom in se naslednji dan povzpeli še do Treh macesnov. Vodil nas je Stanislav Petek - Fuks.

Po občnem zboru leta 1999 se je vodenje mladinskega odseka pod mojim vodstvom zaključilo. Bilo je pestro obdobje, ki se ga še danes s ponosom in veseljem spominjam. Očitno pa tudi takratni mladi planinci.

Večkrat se z njimi, ki so zdaj že odrasli, srečam v hribih ali pa samo na kratkem sprehodu na Sveti Primož. Ko se vidimo, si povemo, da smo se takrat oboji imeli zares dobro. In zato še vedno hodimo v gore.

Zapisala Alja Toš.

DELO MLADINSKEGA ODSEKA V LETIH 2008-2011

Planinski izleti

Leta 2008 smo že zgodaj pričeli z izleti mladih planincev. Prvi izlet je bil 29. 2. 2008, in sicer dvodnevni izlet Komen-Travnik s prenočevanjem v Koči na Travniku.

Za večino pohodnikov je bilo to prvo prenočevanje v planinskih kočah, za nagrado pa jih je zjutraj pričakal svež sneg. Že čez slab mesec dni smo šli zopet na pot, tokrat na Rajhovko. V mesecu maju smo v lepem vremenu obiskali Klemenčo jamo.

Sledili so deževni meseci, ki so nam pokvarili načrtovan izlet na Veliko planino in v Julijske Alpe.

Leta 2010 je Bonbončkova skupina najmlajših že 10. januarja obiskala Hojnški špic in gostoljubno kmetijo Hojnik.

Konec aprila 2010 je bil uspešno izveden orientacijski izlet Ljubno-Tolsti vrh-Tiršek-Juvanje-Ljubno. Razdeljeni v skupine so se pomočjo karte in kompasa premikali od ene do druge kontrolne točke, na koncu izleta pa ni zmanjkalo časa za družabne igre.

Osnovnošolski planinci so bili v januarju 2010 na Menini planini, aprila v Sopotu, oktobra pa so se s v sodelovanju z našimi vodniki udeležili srečanja treh šol Črne, Velenja in Ljubnega na Smrekovcu. Ljubenci smo šli gor po stari poti čez Pinturjevo.

Petega marca 2011 je bil prvi izlet v tem letu, na domač Travnik. Nazaj do kombija smo se »prevalili« s pomočjo snežnih lopat. Desetega aprila smo skupaj z Lučani pripravili izlet v Potočko zijalko.

Z Lučani smo drugega maja iz Podvolovljeka krenili proti Kalu do bivaka. Seveda smo osvojili tudi vrh Lepenatke. Nazaj grede smo si ogledali še naravno znamenitost – slap Cuc v Podvolovljeku.

Jeseni leta 2011 smo bili oktobra na Turnovki, kjer nas je pričakal prvi sneg. Ta izlet je bil namenjen otvoritvi informacijskih tabel, ki smo jih postavili na Turnovki in na zunanosti Koče. Seveda se spominjate lepe jeseni, kot nalašč za v hribe. 27. novembra 2011 smo zato izkoristili lep dan za obisk Savinjskega sedla in Okrešlja. Dvajsetčlanska skupina je preživela prelep dan.

Zimovanja

V času zimskih počitnic februarja 2009 smo le prebili led in izvedli prvo zimovanje za osnovnošolce. Bilo je seveda na Travniku, na naši Koči. Skupaj z otroki smo mentorji Luka Budna, Urša Plesnik, Štefan Matjaž, Rok Brinovšek, Maja Robnik in Maja Vrčkovnik preživeli štiri zanimive dni. Priprave so bile kar zahtevne, vendar smo imeli pomoč članov društva. Kako je bilo, pa preberite kar v prispevku udeleženke Lare Vošnjak, ki je takrat obiskovala 6. razred OŠ Ljubno:

»Planinsko društvo je organiziralo štiridnevno zimovanje na Travniku, kjer je bilo zelo lepo. V četrtek smo se ob osmih vsi zbrali pred šolo, od koder smo se s kombiji peljali do kmetije Kumprej. Od tam naprej smo hodili vse do kočice. Bilo je približno tri metre snega, zato smo lahko naredili velik iglu. Veliko smo se sankali in gibali po zraku. Imeli smo tudi sankarsko tekmo. Poleg sankanja smo si pripovedovali različne zgodbe iz preteklosti in vice, ki so nas spravljali v dobro voljo. Tudi prepevali smo, igrali karte in druge družabne igre. Ves čas zimovanja nam je delal družbo Urškin pes Lars. Drugi dan so nas obiskali še trije reševalni psi s svojimi inštruktorji. Psi so imeli imena Dark, Rom in Aby. Čeprav smo bili v planinah, nismo pozabili na pust in učiteljičin (Uršin) rojstni dan. Na praznovanju smo plesali, pili in jedli. Zadnji dan smo vse lepo pospravili in se odpravili do kmetije, kjer smo pot začeli. Tam so nas že pričakali kombiji.

Vse, kar smo počeli, mi je bilo všeč, najboljša pa je bila zabava. Na zimovanju smo spoznali, da se lahko imamo lepo tudi brez televizije in računalnika.

Lara Vošnjak, 6. razred

Naslednje zimovanje je bilo od 20. 2. 2010-23. 2. 2010 na Loki pod Raduho. Združili smo mlade iz Luč in Ljubnega, udeležilo pa se ga je šest otrok našega društva. Zimovanje je trajalo tri dni in dve noči. Takole jih je opisala Katja Naraločnik, takrat učenka 8. razreda OŠ Ljubno:

1. dan

Zelo nestrpno smo se ob 8.30 zbrali pred osnovno šolo. Svoje nahrbtnike smo naložili v kombi in se odpeljali do kmetije Radušnik. Bi se peljali še naprej, ampak avto ni "zrilo". Na svoja ramena smo vrgli 20-kilogramske (in več) nahrbtnike in se odpravili peš proti koči na Loki. Hoja v gozdu je bila za zelo zahtevna, ker je bilo strmo in naše kratke noge so se komaj še premikale. Pot se je potem že nekako uravnala, da smo zvozili. Ko smo do kočice prišli po dolgem času, ki nam ga je krajšal naš kuža Lars, smo odložili nahrbtnike in si malo oddahnili. Po oddihu pa smo si poiskali naše sobe. Bela točka zelo sivega dneva pa je bilo KOSILO! Najedli smo se tako, kot da bi prvič videli hrano. Po kosilu so nam vodiči pokazali, kako se naredijo določeni vozli. Na ta dan smo tudi začeli z OLIMPIJADO NA LOKI, v kateri so se skupine pomerile v določenih disciplinah. Razdelili smo se v tri skupine: Larse, Gorske apolone in Alpiniste. Po dolgem predavanju o olimpijadi pa smo le pričakali našo najljubšo disciplino. To je seveda lopatkanje. Nismo še tekmovali, ampak smo se ogrevali za naslednji dan. Po lopatkanju smo se odpravili v kočico, kjer smo se pogreli in pojedli našo slastno večerjo. Potem se je vsaka skupina morala predstaviti in povedati kaj o sebi. Nato so sledile še pesmi ob spremljavi kitare. Dvignili smo naše ritke in se odpravili v težko pričakovane sanje.

2. dan

Ta sobota je bila zelo sončna. Vstali smo ob 8. uri in odšli na zajtrk. Ko smo se najedli in preoblekli, smo se odšli kepat in lopatkat na sneg. Imeli smo predstavitev zimske opreme, iskanje stvari s sondami in kasneje še s psi. Vodniki so nam predstavili, kako se zavarujemo pred nevarnostmi v gorah in imeli smo obisk gorskih reševalcev iz kinološkega društva s psi.

Po tem smo odšli na kosilo. Po kosilu smo se tudi odpravili ven, pa čeprav smo imeli mokre gojzarje. Ko se je zvečerilo, smo si namesto pohoda omislili nočno lopatkanje. Kar odleglo nam je, ko smo izvedeli, da nam ne bo treba gaziti do pasu. Imeli smo tekmovanje v lopatkanju, kjer je zmagala skupina Larsov. Odpravili smo se v kočo, se pogreli, navečerjali in se pripravili na praznovanje rojstnega dne. Praznovala je namreč naša vodnica Urška. Povedali smo zgodbo o ugrabljeni slavljenci. To smo popestrili s skečem. Imeli smo kviz, kjer je vsaka skupina pokazala, kaj si je v teh dneh novega zapomnila. Zmagala je seveda skupina Larsov, ki je osvojila najvišje število točk.

3. dan

Ta dan nam ni bil kaj preveč všeč, ker smo vedeli, da bomo morali pospravljati. Vstali smo nekaj čez osem, odšli zajtrkovat, po zajtrku pa smo se odšli lopatkat. Pred kosilom smo imeli še orientacijsko tekmovanje, kjer smo morali na vsaki točki opraviti planinske naloge. Pričakali smo kosilo, se najedli in se odpravili v sobe, kjer smo pospravili svoje stvari v nahrbtnike. Odšli smo z nasmehom na obrazu in besedami, da tega zimovanja ne bomo pozabili. Bilo je res ta pravo zimovanje brez interneta in televizije.

Katja Naraločnik, 8. razred

Zimovanje leta 2011 je bilo na Loki pod Raduho. Združeni smo bili mladi planinci iz: PD Ljubno ob Savinji, PD Luče in PD Griže.

VTISI Z ZIMOVANJA Loka pod Raduho, 2011

Letošnje zimovanje je trajalo tri dni, od 5. 2. do 7. 2. 2011. Prvi dan smo se zbrali ob pol devetih zjutraj ter se odpeljali do kmetije Radušnik. Od tam smo se podali na kočo na Loki.

Hoja je trajala približno eno uro in pol. Ko smo prišli na kočo, smo razpakirali prtljago in se okrepčali s kosilom. Kasneje, po počitku, smo se šli kepat in lopatkat. Imeli smo tudi tekmovanje v izdelavi snežnih skulptur, kjer smo bili vsi kar izenačeni po točkah. Po čudovitem divjanju na snegu se nam je prav prilegla dobra oskrbnikova večerja, nato pa je sledil spoznavni večer in razdelitev udeležencev po skupinah. Ob spremljavi kitare smo zapeli nekaj res lepih planinskih pesmi.

Naslednji dan smo se kar zgodaj zbudili in se pripravili za pohod na Raduho. Pot ni bila preveč naporna, sonce je lepo sijalo, tako da smo se na vrhu še malo posončili in pa seveda obvezno pomalicali vsak svoj kos ali dva paštete (kraljice planinskih izletov). Večini je bil najbolj všeč spust v dolino, seveda po zadnjici. Popoldne je sledil zaslužen počitek, zvečer pa so nas mladinski vaditelji zabavali z igrami. Večer je bil v znamenju praznovanja dveh rojstnih dnevo in pa seveda zabave. Naslednji dan smo lahko spali malo dlje, nato pa smo spakirali prtljago in imeli še zadnji izziv po skupinah. To je bilo tekmovanje iz orientacije. Še pred njo pa smo pridno vpijali znanje, ki so nam ga delili naši vodniki in mentorji. Tekmovanje je bilo zanimivo in celo nekoliko naporno. Po kosilu smo imeli razglasitev rezultatov po skupinah in podelitev sladkih nagrad. Sledilo je slovo in neizbežen spust v dolino, ki je bil izredno hiter, saj smo zanj potrebovali le dobre pol ure.

Zimovanje je bilo res norooo!

Pika Povh, 8. razred

Planinski tabori

Po nekajletnem premoru smo se mladi planinci iz Ljubnega leta 2009 udeležili planinskega tabora na Dovju pri Mojstrani.

Zabavali smo se skupaj z vrstniki iz Luč, Slivnice, Tabora in Dramelj. Osvojili smo vrhove, kot so: Dovška baba, Kepa, Mala Mojstrovka po Hanzovi poti, Sleme.

Najbolj vzdržljivi planinci so se povzpeli tudi na Triglav. Privoščili smo si rafting na Savi, obiskal nas je gorski reševalec, gostili smo gledališko skupino iz Mojstrane in se vsak večer zabavali ob tabornem ognju. Veliko smo prepevali ob spremljavi kitare. Razen pri vsakodnevni jutranji telovadbi smo se imeli odlično, tako da je julijski teden na Dovjem prehitro minil.

Leta 2010 je bil poletni tabor na Drežniških Ravneh nad Kobaridom. Najvišji vrh, ki smo ga osvojili, je bil seveda Krn, nato planina Kuhinja in Krasji vrh. Bil je čas izredne vročine, zato je prijalo kopanje v reki Nadiži. Ob Nadiži smo imeli piknik, kjer smo pekli čevapčiče, hrenovke ... Ob harmoniki in kitari smo prepevali pesmi ob tabornem ognju.

Leta 2011 smo planinski tabor preživeli v Medvodju pri Trziču. Na tabornem prostoru se nas je drenjalo rekordno število. Bilo nas je kar 100 udeležencev iz: Luč, Tabora, Slivnice pri Celju in seveda z Ljubnega. Vrhovi v bližnji okolici, ki smo jih osvojili, so: Veliki vrh, Kladivo, divji Stegovnik, Storžič, mlajši pa so bili na Tegoški planini in planini Javornik ter na Tolstem vrhu.

Privoščili smo si tudi avanturo v pustolovskem parku na Straži pri Bledu. Prisluhnilo smo predavanjem iz planinske šole, veseli pa smo bili tudi reševalcev in njihovih štirinožnih prijateljev.

ORIENTACIJA 2010

Udeležili smo se državnega tekmovanja, ki je potekalo 25. 5. 2010 na Ravnah na Koroškem. V jesenskem delu orientacijske lige Smrekovec smo se udeležili dveh tekem. V Vinski Gori smo bili zelo uspešni, ekipa B4 je osvojila 1. mesto. Tudi ekipa E je bila prva. Zopet smo blesteli v Velenju. Ekipa B1, pod vodstvom Neže Kotnik, je zasedla 1. mesto, ekipa B2 pa drugo. Ekipa E je bila zopet prva.

ORIENTACIJA 2011

V letu 2011 so se planinci z Ljubnega udeležili štirih tekem v Vinski gori, Šoštanju, Nazarjah in na Ljubnem. Skupna razvrstitev lige Smrekovec je bila naslednja: kategorija A – 5. mesto, kategorija B – 2. mesto, kategorija C – 2. mesto in kategorija E – 1. mesto. Na državno

tekmovanje, ki je potekalo 21. maja 2011 na Primorskem, sta se uvrstili ekipi B- in E-kategorije. Ekipa B je osvojila 6. mesto, ekipa E pa prav tako 6. mesto. Vse čestitke!

Delo z mladimi planinci nama je v veliko veselje. Otroci nama sproti dajejo energijo in inspiracijo za nadaljnje delo. Zahvaljujemo se za pomoč vodnikom Luku Budnu, Matiju Neratu in Štefanu Matjažu.

Zapisal Urška Plesnik in Maja Vrčkovnik, mentorici mladih planincev.

MLADINSKA IZMENA PLANINSKEGA TABORA MEDVODJE 2011

Planinci, stari od 16 do 26 let, smo leta 2011 taborili v Medvodjem od 16. 7. do 23. 7. 2011. To je bila že 13. mladinska izmena po vrsti. Zbrali smo se mladi iz Zabukovice, Vitanja, Vranskega, Slivnice pri Celju, Dobrovlje-Braslovč, Ajdovščine, Kopra in Ljubnega. Bilo nas je 23 udeležencev. Osvojili smo najbolj markantne gore v okolici: Veliki vrh, Košutnikov turn, Storžič, Tolsti vrh in Kriško goro. Poleg pohodov smo obiskali tudi muzej domače obrti v Trziču in zbirko fosilov v Dolžanovi soteski. Izvedli smo tečaj prve pomoči in se učili planinskih vozlov. Ves čas taborjenja je potekal tudi foto natečaj. Ob koncu tabora smo si obljubili, da se naslednje leto zopet snidemo.

Zapisal Matjaž Štefan, vodja mladinske izmene.

MLADINA IN GORE

Tekmovanje Mladina in gore že od leta 1989 vsako leto pripravlja Mladinska komisija Planinske zveze Slovenije ob sodelovanju in pomoči planinskih društev in osnovnih šol, ki so gostitelji tekmovanja.

Mladi planinci našega društva se ga udeležujejo že vrsto let. Prva mentorica jim je bila gospa Irena Retko, kasneje Alja Toš, Elizabeta Jakop, sedaj pa Urška Plesnik. V veliko pomoč pa je tudi Maja Vrčkovnik, ki od leta 2007 aktivno pomaga pri pripravi učencev. Učenci se na tekmovanje pripravljajo skozi celo leto, še intenzivneje pa pred tekmovanjem. Najprej potekajo regijska tekmovanja, ki so po navadi prvo soboto v mesecu novembru. Teh tekmovanj se največkrat udeležita dve štiričlanski ekipi, ki jih sestavljajo učenci od šestega do devetega razreda. Naši planinci izkažejo vedno veliko mero znanja, saj skorajda ni bilo leta,

da ne bi imeli svoje ekipe na državnem tekmovanju, kamor se uvrsti le tretjina najboljših ekip iz vseh treh regij.

To tekmovanje zahteva od otrok zelo široko znanje in razgledanost. Poznati morajo vsebine planinske šole, spremljati morajo aktualne dogodke na področju planinstva in seveda vse spremembe in novosti, ki so tudi v planinstvu zelo pogoste. Predvsem pa ni dovolj, da se o teh stvareh samo učijo. Če hočejo biti uspešni, morajo sodelovati pri delu planinske skupine na šoli, v planinskem društvu, se udeleževati taborov in pohodov. Gore morajo vsekakor bliže poznati, ne samo po slikah iz knjig ali s televizije. Za to dejavnost pa morajo nameniti tudi svoj čas, vremo in dobro voljo tako učenci kot njihovi mentorji. Za to pa nam ni bilo nikoli žal, saj smo se iz tekmovanj vedno vračali dobre volje, trdno odločeni, da tekmujemo tudi naslednje leto, saj smo pridobili nove izkušnje, prijatelje, ideje ...

Poleg samega tekmovanja na državni ravni pa po navadi vzporedno potekajo tudi likovni in literarni natečaj in izbor za naj ime ekipe. Tudi tukaj so naši tekmovalci uspešni, saj smo na vseh področjih že posegli po prvih mestih.

Ob vsakem tekmovanju, regijskem ali državnem, pa so udeleženci spoznali del naše lepe Slovenije in znamenitosti krajev, kjer so se odvijala.

Vsi tisti, ki smo spremljali naše mlade planince na tekmovanju Mladina in gore, pa upamo, da le-ti ostanejo pravi planinci, ki bodo radi hodili v planine in občudovali njihovo lepoto.

Zapisala Elizabeta Jakop.

ZAHVALA

Planinsko društvo Ljubno ob Savinji se zahvaljuje vsem, ki so nam v preteklih letih kakorkoli pomagali pri izvajanju naših aktivnosti.

Posebej se zahvaljujemo našim donatorjem: BTC Ljubljana, pivovarna Union Ljubljana, KLS Ljubno ob Savinji, BSH Hišni aparati Nazarje, zavarovalnica Triglav Celje, Občina Ljubno ob Savinji, Pečnik David, Šuler Patricija, HSE d.o.o. Ljubljana, Itercom Celje, Lovska družina Ljubno, Gasilsko društvo Ljubno, Podkrižnik d.o.o. Ljubno, Javšnik Drago, Kotnik Jože s.p. Ljubno, Gradman d.o.o. Ljubno, Božič Janez, Očesna optika Likeb Mateja Mozirje, ŽMLJ Prebold d.o.o, Klub ZSŠ, Transport Kokalj Mozirje, Rok Brinovšek Mozirje.

Hvaležni smo tudi vsem, ki ste nam kakorkoli pomagali pri oživljanju in dokumentiranju društvene dejavnosti.

In kot pravi naš pesnik Jože Vodušek:

Kdor naravo občuduje,

mu planine niso tuje.

Daleč seže ti pogled,

na prelep planinski svet.

Od nas pa odvisno je,

da ostane tak, kot je.